

Yine Uyandı Öfkeli Dev

– F.TÜRKDOĞAN · 24 Ekim 2011

Kış mevsiminin yüzünü sinsice gösterdiği günlerde; radyo ve televizyonlardan şu anonsu sıklıkla duyuruz. Balkanlardan gelen yeni bir soğuk hava dalgasıyla Marmara, Batı Karadeniz ve Ege Bölgesi 'ni etkileyecek yoğun kar yağışı bekleniyor. Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre yoğun kar yağışı ve buzlanmanın hafta sonuna kadar etkili olacağı bildiriliyor... İstanbul'da ki ilk ve orta dereceli okullar yoğun kar yağışı nedeniyle 2 gün tatil edilmiştir... Yoğun kar yağışı nedeniyle Ege Bölgesi'nde Kütahya, Eskişehir, Afyon illerindeki ilk ve orta dereceli okullarda eğitim ve öğretime 2 gün ara verilmiştir...

Erzurum İli'nde 65 köy yolu yoğun kar yağışı nedeniyle ulaşıma kapandı. Erzurum' la bağlantısı kesildi, eğitim ve öğretime 4 gün ara verildi...

Çok iyi hatırlıyorum, hatta dün gibiydi çocukluğumun kışları... Ayazları... Donları... Kar nedeniyle ne okullarımız kapanırdı, ne de bizim devamsızlığımız olurdu. Bizler mi çok dayanıklıydık; zamane çocuklarına atfen apartman çocuğu veya muhallebi çocuğu değil miydik?(Tabii ki bu günün çocuklarına bu sıfatları ben yakıştırmadım)Ya da ilgililer mi duyarsızdı? Şaka, şaka elbette bunların hiçbiri değildi. Bugünkü mantıkla hareket edilseydi okullarımız 3–4 ay tatil olması gerekirdi. Buda mümkün olamayacağına göre hiç tatil yapmamayı yeğliyorlardı anlaşılın...

Şimdiki öğrenciler gibi ayaklarımızda kalın botlar, başımızda ponponlu şapkalar, bereler, boynumuzda atkılar, ellerimizde elliklerimiz yoktu... Ayağımızda kauçuk soğuğu olduğu gibi geçiren rengârenk çizmeler, sırtımızda incecik manto, palto... O zamanlar pantolonları sadece erkekler giydiği için, okullarda yasak olduğundan külotlu öğrenci çorabı giyer düşe, kalka okullarımıza zorla ulaşırdık...

Bizi okullarımıza getirip götürecek okul servisleri de yoktu. Tabii bu kolejlere giden zengin aile çocuklarına göre bir hizmetti. Nice zorluklara katlanıp; yayan, başı açık, ayağı yalın, onu ısıtıp sarıp sarmalayacak paltosu bile olmayan binlercesi de vardı okullarına zorla ulaşmaya çalışan... Kilometrelerce diz boyu karın içinde yol kat eden, dereden, iptidai asma köprülerden canı pahasına geçmek zorunda kalan bir sürü çocukta vardı okula gitmeye can atan... Taşımali sistemle; karda, kışta karın içine bata, çıka okuluna gidip, gelen öğrencilerde vardı şüphesiz...

Şimdilerde moda olan; Ağrı-Bubi Dağı, Ankara- Elmadağ, Antalya-Saklıkent, Bingöl-Yolaçtı, Erzincan-Bolkar, Kars-Sarıkamış, Erzurum-Bolkar, Kayseri-Erciyes, Elazığ-Sivrice Hazar baba, Gümüşhane-Zigana, Bursa- Uludağ, Bolu-Kartalkaya 'da kayak yapanların hiç biri bizim amatörce yapılip altlarına teneke çaktığımız kızaklarımızla yüksekçe bir bayırın başından kendimizi buz pistinden bırakıp düşe, kalka kaydığımız, düştüğümüz zamanki hazzı alacaklarını sanmıyorum... Belki de biz çocuk

olduğumuz için her şey bize eğlence gibi geliyor, sinek uça bile gülüyorduk.

Hele karda, buzda düşenleri gördükçe bilhassa ben çok gülerdim. Kendim düşsem bile bir yandan utanır, bir yandan da elimdekileri savruldukları yerden kaldırır, kıs kıs gülerdim aklıma düştükçe biteviye... İyi ki o zamanlar gülmüşüz vara, yoğa, ileri de gülemeyeceğimizi öngörerek. Büyüyünce yüzlerimiz asılır oldu zira çevremizde bizi kahkahalarla güldürecek o kadar az şey kaldı ki maalesef.

Yöneticilerin hakkını teslim etmeliyim. Evet, böyle bir kış günüydü;29 Mart 1970 tarihinde okullarımız yarım dönem kapandı, bir kaç günlüğüne değil... O zamana kadar aldığımız notlarla sınıflarımızı geçtik veya kaldık.

28 Mart 1970 gününün gecesinde 10 yaşında ki erkek kardeşimle; mezun olduğum ilkokulda o yıllarda ilkel şartlarda oluşturulmuş sinema salonunda Türk filmi seyretmeye gitmiştik. Kar dizlerimize kadar geliyor, kuru ayazdan ellerimiz ve burnumuzun ucu önce kıpkırmızı oluyor, sonra mora çalan bir renge dönüşüyordu. Filim de kurtuluş savaşımızdan sahneler vardı top atışları yapılıyordu. Saat mahalli saatle 23.05'i gösterirken; nereden bilecektik ki beyazperdeden izlediğimiz toplardan birkaç tanesinin kucağımıza düşüp bizleri can evimizden vuracağını... Yer sarsıldı öfkeyle, homurdandı, silkelendi, bütün enerjisini bizlere yöneltip celallendi...

Korku, telaş, endişe, heyecan, karanlık çığlık olarak yükseldi salondan... El yordamıyla figan içinde ayrı düşen iki kardeş kucaklaştık uzun süre ağlaşarak okul bahçesinde... Gökyüzü gri-kırmızı bulutlarla kuşatılmış çatıların üzerine degecek gibi iyice alçalmıştı... Ay ve yıldızlar firar etmişlerdi okyanus ötelere bu gece... Ayağımızın altında ki karlar bile renk değiştirmiş kirlenmişti...

Kütahya İli'nin Gediz İlçesi "de 1087 kişinin öldüğü(çoğunun yanan sobaların devrilmesi sonucu yanarak) 90 bin kişinin evsiz kaldığı, Gediz, Emet ve 90 köy ve kasabanın en talihsiz zamanlarından biriydi bu gece... Richter ölçüsüne göre 7,6 şiddetinde olduğu ve Alman Deprem Araştırma birimlerine göre yıkım şiddetinin 10 olduğunu duyurmuştu yerli yabancı haber ajansları... Haritadan silinip Yeni Gediz adıyla daha emniyetli yere kurulacak olan Gediz depremini yaşayan bizler 2 katlı kâgir evimize korkudan giremeyip -15/-20 dereceyi bulan sıcaklıkta; evimize yakın fakat açıklık bir alanda ki karları kürüyerek üzerine kuracağımız basit bir çadırdaki yaşadık bir süre 6 can... İçine kuzine kurup, korkumuzu yenmeye çalıştık ısınmak için birbirimize sokularak...

Nereden bilebilirdim ki yaklaşık 40 yıl sonra evimizin altından geçen fay hattının öfkelenmesi sonucunda resmi makamlarca açıklanmadığı halde gerçek rakamı 52 bin canın yitirilip, kimilerinin kayıp, sakat kalacağı ailece büyük mal kaybıyla, benimde yaralı kurtulduğum deprem olayını (bize göre kıyameti yaşadığımız)45 saniye yaşadık Gölcük'te depremin kalbinde.

Dilerim hiç kimse böyle bir acıyı yaşamaz... Tanrım 3.kez bana ve tüm insanlığa bu korkuyu

tattırma yarabbi...

Merkez üssü Van İli'nin Taban'lı İlçesi olan 7,2'lik deprem yine kamçladı korkularımı, bilinmezliklere açılan labirentlerde hissettim ada kuşları gibi pır pır eden yüreğimin atışını...

Yine kış mevsimi ve binlerce insan aç, susuz, çaresiz... Geleceği belirsiz...

Unutmayalım deprem değil bizi öldüren, içine hıfz olduğumuz depreme dayanıksız evlerimiz ve bilinçsizliğimiz...

Depremde hayatlarını kaybedenlere rahmet, kederli ailelerine sabırlar dilerim. Devletin şefkatli eliyle tüm yaralarının bir an evvel sarılması dileklerimle...